

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marțea, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălănitare pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sânt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru de-care publicare.

Ciuă sau .... Ciumă?

Dela cea dintăiu scire despre ridicarea unei arhiepiscopii papiste în Bucuresci, diarele din România, cari n'au legături cu guvernul și cu partida dela putere, sânt cuprinse de o agitațiune febrilă. Diarele din cestiune dau necontentit expresiunea cea mai vie temerei, că ortodocsismul român este amenințat de papismul cosmopolit, care nu scie și n'a scuit nici odată de naționalități.

Îndată după cea dintăiu alarmă ne am pus pe observate. N'a trecut mult după ce a apărut în public scirea despre metropolia papistă în Bucuresci, și eată că resare în Satmare broșurica, care invită pe români la un fel de independență cu papa în frunte. Mai în același timp am avut ocaziune să cetim despre înființarea unei reuniuni de spriginire, a cărui scop este propagarea papismului în Bosnia și Erțegovina și în peninsula balcanică. În fine, că metropolitul din Bucuresci căru, după un obicei neobicit în biserica ortodocsă, i dic și *primat* ar fi luat, ca și reposatul de tristă memorie Hackman și neprevădătorul Atanasie de și mai tristă memorie, un papist (nu cumva iesuit în frac?) de consultant, de „stetnic” al seu. Catholicismul pare învederat, că s'a pus pe lucru; am început a da dreptate celor ce se alarmaseră în Bucuresci și România, că ortodocsia este amenințată. Fiind în România amenințată, ea este și la noi în Transilvania și Ungaria.

Cu toate aceste, cât pentru România, credeam, că desteritatea bărbaților de stat români în diplomație o va sci feri de cursa unei reacțiuni încăpabile de progres și consacrată, după cum ne arată intalibilitatea sau deoficațiunea oamenilor, (deklararea de dei) regresului.

Preconisarea episcopului Paoli de arhiepiscop al Bucurescilor, cu deosebire însă un articol al diariului Vaticanului „Moniteur de Rome”, s'ar pare, că e deplină serioșitate: că papismul vrea să se instaleze în regatul cel nou dela Dunărea de jos pe socoteala bisericii creștine ortodocse.

Eată ce dice, după „Resboiul W.”, „Moniteur de Rome”:

„Sosirea proaspetă la Bucuresci a noului Arhiepiscop M-nior Paoli, primirea triumfală ce i s'a făcut, speranțele ce inspiră pentru progresele catholicismului în România alegerea acestui ilustru pistor, toate acestea dau un interes deosebit următoarelor informațiuni ce primim dintr'o bună sor-

ginte în privința situațiunei politice și religioase a Românilor.

„Se scie, că în urma biruințelor lui Traian, Dacia fu colonisată de Romani, care impuseră acestui popor limba și obiceiurile lor, până întratât, în cât chiar de atunci el a luat și a păstrat până în zilele noastre numele de Român. Limba pe care o vorbesce încă nu este de cât o derivațiune din limba latină.

„Creștinismul, care încă din secolul al doilea, se răspândise în toată împărăția romană, se propagase și în Dacia unde prinsese rădăcini adânci. Aceia, cari cunosc istoria bisericească sciu că, din timpurile vechi, Dacia atârna direct de patriarhatul apusului, adecă de Roma. Tocmai mai târziu patriarhii din Constantinopole isbutiră să atragă sub jurisdicțiunea lor România, adecă Moldova și Valachia.

„Aceste doue principate, ajungând prin tractatul dela Paris a forma un singur principat, guvernul român a vrut, chiar de atunci, după exemplul Rusiei și Greciei, să sustragă biserica română dela patriarhatul din Constantinopole, nelăsând să subsiste decât legătura dogmei și obiceiul de a cere sf. mir dela patriarhul din Constantinopole, ca o amintire a vechei atârări față cu densus. Dar în anul trecut și acest obicei tu desființat printr'o hotărrire a sinodului român cu toate reclamațiunile patriarhului.

„Ca respuns la aceste reclamațiuni, episcopii români, adunați în sinod în toamna trecută, se puseră să demonstreze: că patriarhii din Constantinopole n'aveau dreptul să și exercite jurisdicțiunea asupra României; că dacă o exercitase de fapt în trecut, acesta fusese un abus din partea lor, abus datorit spriginului turcesc și guvernatorilor Moldovei și Valachiei, care erau pe atunci creaturi ale Fanarului; 2 că biserica română avea dreptul de a se constitui în biserica autonomă națională față cu patriarhul din Constansinopole și celelalte biserici ortodocse, așa că dinsa nu mai avă trebuință se recurgă la patriarhul spre a i cere sfântul mir, fiind-că aceasta era o remășiță a unei atârări abusive.

„Această atitudine a episcopatului și clerului român ortodocs a primit deplină aprobare a guvernului și a Camerelor, care sânt tare hotărâți să scape România de influența grecească sub toate privințele.

„De aci urmă firesce o vădită iritațiune printre Greci, nu numai la Fanarioți, dar chiar până la Atena, și jurnalele lor au trimbițat primejdia în

care se află ortodocsia grecească în România, denunțând tot-odată tendențele acestui principat de a se apropia de Roma (!), al cărui urmaș se glorifică a fi.

„De sigur, numele roman are un prestigiu și esercită un fel de atracțiune neînvinșă asupra spiritului inimei Românilor. Aceasta esplică simpatia și favoarea de care se bucură în România catholicii latini. Dacă pe lângă aceasta adăogem purtarea esemplară, învățătura clerului lor, binefacerile ce el împrăștie împregiurul lui și pe lângă care face un contrast ciudat apatia clerului ortodocs local, lesne ne esplicăm tendențele favorabile ce se manifestă printre Români față cu catholicismul.

„Această simpatie nu se manifestează numai la ortodocșii laici, dar foarte adese și printre membrii clerului lor. De altă parte, este adevărat, că clerul de sus nu se poate opri de a și arăta necazul si de a ațița prejudițiile schismei lui Photius, după instigațiunea vădită a agenților panslavismului.

„De aci a eșit aceea faimoasă și violentă carte pastorală a mitropolitului din Iași împotriva restabilirei ierarhiei latine în România, împotriva Austriei, pentru protecțiunea ce a acordat în tot-deauna această putere catholicilor din România. Dar acest act de supărare a fost în genere desaprobat, până și de către mitropolitul ortodocs din Bucuresci, care cu ocaziunea unei visite făcute de curând lui M-nior Paoli, și-a esprimit adâncă părere de rău pentru atitudinea mitropolitului din Iași.

„Că dacă în fața acestor simpatii atât de vădite către catholicism, se întreabă cineva pentru ce biserica română nu se hotăresce a îmbrățișa adevărata credință, trebuie să respondem, că spiritul de bisantinism, spiritul de naționalitate și pasiunile de partid esercită influența lor supărătoare asupra intereseșor religioase și le supun la caprițiile politice dominante.

„Biserica româna stă în voia oelor doue partide, care se succed pe rënd la putere. Scopul acestor doue partide este unul și același dar mijloacele lor de acțiune sânt deosebite. Ele țintesc amândouă a săvârși unirea românilor, mărirea patriei și crescerea influenței ei în Orient și Occident. Dar nu este tocmai ușor pentru România de a face caasă comună cu națiunile latine, de oarece pozițiunea sa este dată în paza Rusiei și Austriei fără a

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CAILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus din franțozesce de E. B.)

(Urmare).

De astădată el fu nevoit a scire întrebările sale, și bătrênul respunse limpede ca de obicei. După opiniunea sa, bogățiile minerale a muntelui împriinat aparțineau unui vecin, contelui de Rosenstein. El produse în înțelesul acesta cuvinte bune, și frunzărind prin cartoanele sale, rënduite și pachetate cu grija cea mai mare, el produse și dovești. Dl Goeffe observă, că așa este și propriul său simț, și, că ar fi nevoit a rumpe cu baronul dacă acesta ar stărui a-i incredința o caasă rea. El mai adause unele reflecșiuni asupra prepusului caracter reutacios a clientului său; dar vedând, că Stenson n'aude, și că o conversație scrisă nu i-ar permite a-l birui cu viclenie, dl Goeffe trebui să renunțe a-l mai întreba.

Reintorcându-se în odaia ursoacei, dl Goeffe se întrebă, dacă ar fi folositor a incredința lui Cristian situațiunea în care se afla față cu Stenson,

și după unele reflecșiuni el se privi ca și obligat la tăcere. Afară de aceea avocatul era în momentul acela puțin dispus a vorbi. El era agitat de o mie de gânduri bizare, de o mie de prepusuri contradicțoare. Creerii săi lucrau, ca și când o caasă încurcată și plină de probleme ar fi incredințată sagacității sale. Și totuși contrarul era în realitate: Stenson i-a interdiș chiar și curiositatea. Aceasta nici nu i-ar fi fost de folos, dară dl Goeffe nu era omul a impune tăcere hipoteselor sale tumultuoase. El găsi pe Cristian într'o situațiune ce-i făcu tăcerea foarte ușoară.

Cristian departe de a gândi a-l întreba de ceva își uitase de obiectul convorbirei lor precedente și nu se ocupă de cât de piesa sa. Adevărat alt cum cu mare decuragi și când avocatul l'întrebă dacă a aflat mijloc a se lipsi de servitorul său, el îi respunse, că de o oară caută în zadar după mijlocul acesta. La nevoie, Cristian s'ar fi putut lipsi de el, dar riscând multe accidente și lacuni fatale în reprezentanța sa. L'ar fi costat multă osteneală, mult spirit și multă forță morală, încât mai bucuros ar fi renunțat.

— Adevărat! dișe el către dl Goeffe, care se încerca a-l incuragaa, îți jur, în stilul escamotorilor, că jocul nu valorează luminările; cu alte cuvinte eu m'ași slei fără profit pentru gloria mea și ași fura banii baronului. Ei! eată o afacere greșită, să nu mai gândim la ea. Scii, ce-mi rămâne a face

domnule Goeffe? A renunța la gloria mea în țeara aceasta, a împacheta toate, a pleca, fără tobe și trimbițe în alt oraș, unde-mi voi căuta alt servitor, care-mi va servi drept tovarăș și care va fi îndestul de evlavios a ține jurământul, ce i l'ași cere a nu bea nici odată altceva decât apă și dacă ar curge vinul ca apa în gârlele Svediei!

— Drace! drace! dișe dl Goeffe foarte supărat de ideea de a perde pe soțul său de odae... Dacă ași crede, că pot face încât-va să misce pițigoi acestia... Dară nu! nu pot.

— Și totuși, nimic nu este mai ușor. Cearcă indicele în cap, degetul cel mare într'un braț, cel mijlociu în celalalt braț... Dară vești că poți! Bine! Să vedem, salută, ridică mâinile spre cer!

— Asta nu e nimic, dar a pune gestele în acord cu graiul! și apoi ce se dișe? Eu nu sciu improvisa, decât un monolog!

— Destul este atăta. Stăi pledează o caasă, ridică brațul acesta, uități, că esci dl Goeffe, privesce figura ce o ai a mână. Vorbesce, și, lucru firesc, gestele ce le ar face brațele și toată atitudinea persoanei dtale se vor reproduce în capetul degetelor dtale. Este vorba a se pētrunde de realitatea lui burattino și de a strămuta individualitatea în el.

— Drace! Dtale îți este ușor a vorbi; dară când n'ai obiceiul... Să vedem dară nișel. Eu presupun, că pledez... Ce se pledez oare?

mai vorbi de imperiul otoman, care este pe patul morții. Aceste două imperii cuprind Români între supuși lor. Rusia are români în Basarabia, Austria în Transilvania și Banat, unde românii covârșesc prin număr pe celelalte naționalități.

„De aci urmează, că o parte destul de numeroasă dintre români doresc să trăiască în bună pace cu Rusia pentru ca să-i poată avea sprijinul în scopul dovedit de a-și anexa Transilvania și negreșit apoi a se scăpa de influența rusească. Acest partid aduce drept pretecest identitatea de principii religioase cu Rusia și speranța de a ajunge prin mijlocirea ei a întruni membrele risipite ale familiei române în Macedonia, Epir și Tesalia și în alte provincii ale imperiului otoman.

„Aceasta explică atacurile de curând ridicate contra Austriei și incidentele diplomatice ivite între această putere și România. Partidul de care vorbim, de și nu este dușman catolicismului, se teme totuși de a îl favoriza, spre a nu-și înstrăina pe Rusia.

„Dar acest partid este cumpănit de acela care ține a fi în bună înțelegere cu Austria cu atât mai mult cu cât această putere a știut să favorizeze într'un mod vădit elementul român din Transilvania și Banat. Acest partid susține, că trebuie să fie România în bune relațiuni cu Austria: 1. pentru că această putere scie să respecte drepturile deosebitelor naționalități din care se compune; 2. pentru că Austria, fiind catolică, se găsește legată prin tradițiunile sale istorice, de civilizația și spiritul raselor latine.

„Acest partid, cel mai înțelept, se pare, că trebuie să reușească mai curând sau mai târziu. El arată fericite inclinări spre catolicism și dorește unirea intimă a bisericii române cu Sf. Scaun. Prin aceasta chiar speră a însufla Europii catolice mai multă simpatie.

„Negreșit că nise motive de umanitate și de politică împing acest partid la unirea cu Roma. Dar tocmai aceste motive pot se aduca pe nesimțite pe Români a vedea, că lipsește o căpetenie spirituală credinței creștine ce au, și că această căpetenie după tradițiunea universală a Orientului este Pontificele Roman, urmașul Sântului Petru.

„Din nenorocire, acest partid nu este încă în destul de ascultat. În urma enciclicei metropolitului din Iași, presa română a discutat pe față unirea bisericii române cu biserica catolică.

„Prejudițiile religioase au năpădit ear, multămită organelor rusofile și liberale, care au căutat se dovedească, că această unire ar produce supunere către Austria, și că spre a o înlătura, nu este alt mijloc, de cât a rămânea în ortodocșia orientală.

„Cât despre noi, credem, că aceste temeri se vor risipi și că cara desamăgirea va bate atunci când Românii se vor convinge de foloasele de tot felul ce le va aduce unirea lor cu biserica catolică, singur izvor pentru dârșii de statornicie politică și de progres moral.“

Teșetura iesuitică nu e de loc proastă. Ea gădilă și leagănă, pentruca se deștepte plăcere și pe urmă să adoarmă pe români. Ea vorbește de Roma și de popoarele latine din occident, ca se amăgească pe latinii din orient. Latinii din orient însă, înțelegem pe cei cu minte, vor scî deosebi între Roma Vaticanului și Roma Quirinului și își vor aduce aminte, că cea dintăiu a jertfit sute

de ani pe toate popoarele occidentului, papiste și latine totodată, interesului ei de dominațiune. Papismul cosmopolit și iubitor de despotism teocratic n'are nimic de a face cu latinitatea. El primește „denarii lui Petru“ tot așa de bucuroși dela latin ca și dela slav, german, turan, chirghiz etc., numai papist se fie, și se dea denarul.

Un lucru nu ne place în România. Biserica ortodocșă sau mai bine episcopatul ortodocș de acolo se lipsește prea tare de abuzurile ereșite dela bizantini și fanarioți și desconsideră liberalismul, temeiul bisericii creștine, întemeiate de Christos. Episcopatul ortodocș din România ar trebui să se desbrace de absolutismul călugăresc și să considere biserica întreagă, adică pe toți credincioșii, de biserica dar se nu creeze caste de aristocrație în organismul cel mai democratic, care nu cunoaște decât un tată în ceriuri și fii, pe toți oameni, pre pământ.

Credem, că episcopatul din România va cunoaște din vreme retăcirea în care se află și va da bisericii ortodocșe forma ce i se cuvine, după învățătura cea adevărată a lui Chs. Va recunoaște, că biserica ortodocșă nu e ca biserica papistă, numai a dignitarilor și ordinilor. Credem, că episcopatul ortodocș român nu numai va recunoaște, dar se va și conforma în interesul bisericii ortodocșe și nu va mai da privilegiu preoțimei se retăcească fără de păstori prin adunări excepționale în paguba credinței, moralei și libertății.

Creșdend aceste vom vedea în scurt timp, că ceea ce ni se prezentează de diarele de peste Carpați ca o *ciumă* va fi numai o ciuhă, de care se sparie paserile fără pricepere.

Avis episcopatului ortodocș, pe umerii cărui astăzi zace toată responsabilitatea.

Revista politică.

Sibiua, în 3 August.

Escesele din Budapesta după scirile ce le avem până acum, au încetat. Cordonul militar din strada Kerepes este delăturat. Tot ce se mai dispune pentru preintimpinarea altor mișcări turbulente este, că miliția în casarme este consignată și că patrolele de miliție percurg încă stradele capitalei. De alte parte se raportează, că în Șopron și Steinamanger au avut loc escese, a căror colorit earăși se pare a fi antisemitic. Despre acestea n'avem încă scirile ulterioare. „P. Ll.“, într'o telegramă dice, că agitațiunea este foarte mare și că se estinde și asupra vecinătății. Este caracteristic, că escesele acestea se împlă mai cu sama în ținuturi și în localități, unde jidovimea se află între populațiune mai mult nemțească. Nu scim cărei împregiurări se atribuim fenomenul acesta. Fi-va el urmarea bunei stări materiale și superiorității intelectuale, prin urmare independența, sau urmarea unui sistem de agitațiune, prin care cealaltă populațiune este ferită de compromisuni. Judecând cineva toate împregiurările, poate veni la credința, că suposițiunea cea dintăiu este, dacă nu cea adevărată, în sensul strict al cuvântului, apoi cel puțin, aproape de adevăr.

Asupra esceselor din Viena și în special asupra originii lor, scrie un corespondent al diarului „Allgemeine Ztg.“ din München, că sînt nise consecențe ale deselor persecuțiuni căror sînt espuși socialiștii din Viena. Corespondentul spune mai de parte, că

cea mai mare esacerbațiune a produs o disparițiune neexplicabilă a unui agitator și redactor al foaiei „Freiheit“ din Londra.

Ratificarea tratatului dela Londra în cestiunea Dunărei, se scria în zilele din urmă, că nu se va ratifica în 25 August n. ci, că reprezentanții puterilor se vor întruni în 15 August la Londra spre a schimba între sine documentele de ratificare. Ocașiunea aceasta o folosesc mai multe diare din capitalele monarchiei austro-unguresci, pentru ca să spună României ce are să aștepte, fiindcă până acum nu s'a înduplecat a se supune hotăririlor conferenței dela Londra. Între aceea vine biroul de corespondență și anunță, că reprezentanții puterilor se întrunesc astăzi la Londra numai pentru unele formalități ce au a se statori pentru timpul când ratificațiunile vor avea a se schimba între reprezentanții puterilor. Cât privește pe România, „N. fr. Presse“ află, că a fost invitată la Londra spre a lua parte la ratificare. Prin aceasta puterile au mai cercat odată să dea României ocașiune a accepta și subscrie convențiunea. Cu toate că la Bucuresci oamenii nu se ved înclinați a consimți cu convențiunea dela Londra, totuși speră unii, că u'ar fi cu neputință, ca ministrul president Bratianu, înainte de, întoarcerea dela Aix les Bains să meargă la Londra. Cu mergerea aceasta a ministrului president Bratianu, corespondentul aceleiași foi face cu totul alte combinațiuni. Este adevărat, că ministrul president Ioan Bratianu, care petrece la Aix les Bains a scris la Bucuresci, să i se numească un oficer de marină, care scie bine englezesce, pentru ca se'l trimită la Londra. Deducțiunea, că ministrul Brăteanu încă ar merge la Londra nu este întemisiată pe ceva hotărît. Și după cum se vede din corespondența mai departe, și la cas că s'ar duce, nu s'ar duce pentru ratificarea tratatului sau convențiunii, ci pentru afaceri, care l'privesc ca pe ministru de resboiu al României. Este vorba de liferățiunea mai multor tunuri — se dice 1200 — pentru fortificațiuni, pe care ministrul speră a le primi pe lângă termeni mai culanți decât dela stabilimentul lui Krupp.

Regele României, după cum se poate vedea la alt loc, este invitat la botezul strănepotului al doilea al împăratului Germaniei ca naș. Diarele din Bucuresci, cari aduc scirea aceasta, accentuează că regele Carol a fost cu stăruință rugat a primi să fie nașul fiului principelui Wilhelm al Prusiei. Spre sfîrșitul acesta regele Carol va și pleca mâne la Berlin. „N. fr. Presse“ crede, că călătoria aceasta va avea și oare care efect politic și anume în privința cestiunii dunărene.

Invitarea regelui Milan să asiste la manevrele cele mari dela Homburg, în Germania, unele diare vieneze o comentează într'un mod favorabil pentru regele Sârbiei. Aceleiași mai spun, că în cercurile oficiale din Viena, invitarea a făcut impresiunea cea mai bună. Acolo se consideră invitarea ca respuns la festivitătea cununiei din Cetinie.

Cununia din Cetinie a decurs după programa statorită mai înainte. Poporul întreg din capitala muntenegreană a participat la festivitate. Nou cununații au plecat încă în diua cununiei la Paris.

„St. Peterburgskija Viedomosti“, organ oficios rusesc, scriind despre căsătoria lui Petru Caragheorghevici, caută se dovedească cu date istorice cât de naturală este împreunarea dinastiilor Caragheorghevici și Petrovici-Nieguși. În decursul articolului organul rusesc spune, că principele Michail

— Pledează pentru un baron acuzat, a fi ucis pe frate-sau!

— Pentru? Eu mai bucuroși aș pleda contra.

— Dacă pledezi contra, vei fi patetic; dacă pledezi pentru, vei putea fi comic.

— Fie, dișe dl Goeffe întindend brațul ce ținea figura, și gesticuland cu dârșă. Eu pledez ascultă.

„Ce puteți d-voastră produce în contra clientului meu, d-voastră, care îi imputați o faptă așa simplă așa naturală, adică delăturarea unui membru neplăcut a familiei sale? De când este un om care iubesc banul ce-l cheltue, silit a respecta considerațiunea aceasta vulgară, ce o numiți d-voastră dreptul de a trăi? Dreptul de a trăi! dară noi îl reclamăm pentru noi înșine, și cine dice, dreptul de a trăi, dice dreptul de a trăi în felul seu. Căci de oare ce noi nu putem trăi fără o avere considerabilă și fără privilegiile bogăției, de oare ce în lipsa lucului, a castelelor, a creditului, și a puterii, noi sîntem osândiți a perii de rușine și de necaz, a crepa de urit, cum se dice în limba vulgară, noi avem noi revindicăm, noi ne luăm dreptul a ne scăpa de fiecare piedecă a desvoltării noastre, a estinderii noastre, a luocării vieții noastre morale și fizice! Noi avem în partea noastră. . .

— Mai sus! dișe Cristian, care asculta ridend pledoriul satiric al avocatului.

— „Noi avem în partea noastră, dișe dl Goeffe, ridicânduși glasul, tradițiunea lunei vechie, dela Cain și până la marele rege Birger-Iarl, care a lăsat pe cei doi frați ai sei, se moară de foame în castelul dela Nikoeping. Da, domnilor, noi avem obiceiul vechiu al Nordului și gloriosul esemplu de la curtea Rusiei din timpurile mai noue. Care din d-voastră ar îndrăzni a opune mica morală, marilor considerațiuni a rațiunii statului? Rațiunea statului, domnilor; sciți d-voastră ce este rațiunea statului?

— Mai sus! replică Cristian; mai sus domnule Goeffe!

— „Rațiunea Statului, strigă dl Goeffe în falset, căci glasul seu nu se mai putea eleva, rațiunea statului este, în ochii nostri. . .

— Mai sus!

— Să te ie dracul! . . . Eu îmi sparg gétul! Îți mulțamesc, am destul, dacă trebuie se urlu așa.

— Dară nu! domnule Goeffe! Eu n'am diș să vorbesc mai sus; este o oară de tot ridic brațul și dta nu vrei se pricepi că, ținend așa marioneta, în nivelul pieptului dtale, niminea nu o vede și joci pentru dta singur! Uită-te la mine: mâna trebuie să-ți treacă peste cap. Aid' să facem un dialog pentru noi doi! Eu sînt avocatul partidei contrare, și te intrerup, izbit de o indignațiune, ce nu o mai pot reține. „Nu te mai pot asculta și, fiindcă ju-

decătorii adormiți în totoiurile lor îngădue un astfel de abus a limbei omenesci, pe lângă toată elocuența aparentă a vestitului și grozavului meu adversar, eu... Întrerupe-mă dară, domnule Goeffe! Trebuie să mă intrerupi necontentit!

„Domnule avocat, esclamă dl Goeffe, dta n-ai cuvântul.“ Eu fac pe judecătorul.

— Foarte bine! dară schimbăți glasul.

— Nu pot. . .

— Cum se nu! Ai o mână liberă, stringeți nasul.

— Prea bine! dișe dl Goeffe vorbind pe nas. . .

„Domnule avocat dela partida contrară, dta vei vorbi, când ț-a veni rëndul. . .“

— Bravo! „Voiesc se vorbesc îndată! Voiesc să fac de rușine sofisme odioase a adversarului meu! . . .“

— „Sofisme odioase!“

— Foarte bine! o foarte bine; ce ton furios! . . .

Eu replic; „Orator fără principii, am se te predau anatemei opiniunii publice! . . .“ Dă-mi o palmă domnule Goeffe!

— Cum! să-ți dau o palmă?

— Ei, da! pe obrazul avocatului meu, dară să facă sgomotul acesta. Ține-ți degetele bine, eu îți voi lua căciula. Aid, se ne luăm la trântea! Bravo! Scoate marioneta din degetele mele, și o aruncă în public. Copii fug după ea, o ridică, o privesc cu admirație, și o aruncă eară în teatru.

al Sârbiei, care fu ucis în Topșider, a fost cel din urmă Obrenovici și că în batjocură numesce pe regele actual al Serbiei, Milan Iefremov, pe care Austria la făcut rege. Căsătoria aceasta „Presse“ din Viena, ține officiosul rusesc, o consideră îndreptată contra Sârbiei și Austriei, care trebuie să apere pe vasalul său. Alții dic, că principele Petru încă cu ocaziunea încredințării a abdis de tronul serbesc, pentru ca se nu se turbure relațiunile amicabile dintre Sârbia și Muntenegru. Organul rusesc încheie dicend, că ar fi rușine a desmînți astfel de sciri.

Românii din Epiro-Tesalia.

(Urmare și fuchere după „Națiunea“.)

Pe lângă acele 42 de sate românesce din districtul Aspropotamu, care a fost cedate Greciei, o mulțime de români stabiliți de mult mai în toate orașele și târgurile Tesaliei au avut aceeași soartă ca și cei din satele Aspropotamului; pentru că în poziția și condițiunile actuale, care le a creat faptul anecșării țerei lor natale la statul grecesc, ei sînt siliți nu numai limba lor națională s'o vadă esclusă din scoalele lor, precum s'a întemplat la Tricala și la Veleștinu, unde erau scoale românesce înainte de cedarea Tesaliei la Grecia, ear acum s'au închis; ci încă sê abjure naționalitatea și limba lor străbună spre a deveni și în fond cetățeni grecesci, precum din nenorocire au devenit în formă.

Orașelele și târgurile Tesaliei numără între locuitorii lor multe familii românesce, mai ales. Tricala, Cardifa, Veleștinu, Armiru, Volu, Macrinița, Portaria, Larisa, Turnavu etc., și în timp de earnă când o mulțime de români locuitori ai satelor românesce situate pe înălțimile munților din Epir, Macedonia și Albania orientală, descind în Tesalia cu turmele și cu familiile lor, nu se găsește târg și sat al Tesaliei în care românii sê nu figureze ca un popor cu preponderanță în avuție, în comerț, în industrie și în meserii.

Acești români cari din cauza ocupațiunilor lor sînt siliți sê părăsească earna muntoasele lor sate ca sê descindă în Tesalia, sînt espuși în urma anecșării la statul grecesc la o mulțime de șicane și neajunsuri; pentru că ei descindend împreună cu familiile lor, au cu ei și pe învățatorul lor și pe preoții satului lor, astfel că ei sînt o colonie în Tesalia, unde învățatorul și preotul român sînt opriți de a învăța limba română la copiii românilor, elevii lor de vară și de a ceti evanghelia românescă în biserică.

Ceva mai mult. În timp de earnă acești români, aflându-se pe teritoriul grecesc sînt caracterizați ca propagandiști români, cari în satele lor natale din Epir și Macedonia au scoale și biserici românesce; și susținend acolo pe învățatorul și pe preotul român (ambii blăstemați și calumniați de arhierul grec) lovesc în interesele elenismului și fac acolo mare rău cauzei grecesci. Ear cei mai înfoțați patrioți dintre acești nenorociți români sînt denunțați la autoritățile și arhieriei Tesaliei de cătră consătenii lor, cari țin cu partidul grecesc. De aceea mulți dintre acești români sînt rău văduți, persecutați și maltratați în Tesalia, pentru că vara în satele lor natale sînt partizani ai scoalei și ai bisericii române. Chiar earna trecută preotul din orașelul Samarina, Ioan Dimitru, aflându-se earna în orașelul Tesaliei Turnava cu familia sa, a fost bătut în mijlocul pieței

în modul cel mai crud și bestial, pentru că vara cetesce românesce evanghelia în biserică și pentru că și-a trimis fiul său la gimnasiul român din Bitolia, refuzand al da grecilor, cari îl ceruseră ca sê-l trimită la Atena sê studieze cu cheltuiala silogului. Nenorocitul preot a trebuit sê stea două luni în pat, pentru că loviturile ce i au dat în cap erau grave.

Am putè cita o mulțime de asemenea fapte vandalice, care continuu au loc în contra românilor mai pretutindenți în Tesalia și mai ales în Tricala, Cardifa, Veleștinu, Volu, Larisa, Zarcu, Țioti, Grijanu etc.

Anecsez aci o copie după declarația ce făcuse arhierul din Turnavu ca se o iscălească susșisul preot. Cu toate amenințările, preotul a refuzat de a iscăli.

Afară de aceste șicane și maltratări a căror victimă sînt în Tesalia, românii, mai cu seamă cei denunțați ca propagandiști, se face un mare rău ne mai pomenit pe terenul economic tuturor românilor fără distincțiune de propagandist român și de grecofob, precum și Gheghilor (albanezi din districtul Pirenei), cari în timp de earnă descind și ei cu turmele lor în Tesalia. Acești albanezi precum și unii români din Epir și Tesalia, descind earna cu turmele lor în Tesalia și vara se întorc în patria lor muntoasă.

Din cauza aceasta trec de două ori pe an noua graniță turco-greacă. La intrare și la eșirea lor din Grecia, pe de o parte amplotiații vamelor grecesci, ear pe de alta ai celor turcesci, fac o mulțime de șicane românilor ca sê le ecstorcheze bani, bacșișuri. Guvernul turcesc și cel grecesc vreau sê supună toate vitele și bagagiile la plata vamei, după tarifele de esport și de import sub motiv, că ar fi o marfă, care se importă sau se espoartă dintr'un alt stat; așa că trebuie sê plătească de două ori pe an vamă pentru averea lor, adecă pentru vitele lor care le cresc ear nu le vënd, pentru mobile și menagiul casei lor și chiar pentru hainele lor. Afară de acestea ei plătesc impositul vitelor, care în Turcia se numesce *gilep* ear în Grecia *dosimos epi ton provaton* și la turci și la greci.

În convenția turco-greacă, prin care s'a cedat Grecii Tesalia, s'a stipulat o clausă, care prevede și regulează aceasta. Ecsistă în aceea convenție un articol ce sună astfel: „Supușii turci, cari descind earna în Tesalia cu turmele lor spre a petrece earna, vor continua și după cedarea Tesaliei a se bucura de aceleași drepturi și înlesniri precum erau și până acum“. Dar cu toate acestea guvernul grecesc pune în aceeași categorie cu vitele indigenilor și oile și caprele acestor români și gheghii, cari petrec earna în Tesalia ca străini, supuși și cetățeni ai Turciei și cari prin stipulațiunile din sus șisa convențiune sînt scutiți de acest imposit ce le ecstorchează guvernul grecesc. În ceea ce privește vama, s'au luat oare-cari măsuri din partea guvernului turcesc, grație stăruinței fostului valiu din Ianina Mustafa Asim pașă și a guvernorului actual al sangiacului de Selfige d. Halilbei, astfel că în Turcia nu se plătesc nici decum vamă pentru vitele și obiectele românilor, cari intrând toamna în teritoriul grecesc se întorc earăși primăvara în ținuturile Turciei.

Și pentru a se cunoasce ce intră în Grecia și ce se întoarce la plecarea din satul lor Românii fac prin primarul lor declarația înscrisă la autoritatea locală de vitele și obiectele cu cari vor intra pe

teritoriul grecesc. Dacă primăvara se întorc cu același număr de vite nu sînt supuși la nici o plată de vamă. Grecia la rëndul ei a fost silită se adopte această măsură și sê nu impună românilor plată vamală pentru vitele, cari intrând toamna pe teritoriul Greciei, vor eși primăvara în Turcia. Cu toate astea însă se face o nedreptățire din partea grecilor. Ei obligă pe români se plătească vamă pentru vitele care murind earna fac ca primăvara la eșire din Grecia numărul total al turmei sê fie mai mic decăt acela ce a fost toamna la intrare. Grecii nu vor cu nici un mod sê țină cont de mortalitatea fințelor însuflețite și mai ales a oilor și a caprelor, care fiind și noapte afară pe câmp și pe costișurile dealurilor (pentru că românii nici odată earna nu pun oile ori caprele în coșare învelite) și de mai multe ori petrecând săptămâni întregi pe pământ acoperit de zăpadă, când nu pot găsi nici avea altă pășune și mîncare afară de creșile arbuștilor, sînt espuse prea mult la moarte și la prăpădire de lupi, cari earna năvălesc asupra lor isbiți de foame. Cu modul acesta bieții români și albanezi plătesc în Grecia vamă pentru oile și caprele care mor sau le mănâncă lupii pe când sînt scutiți de vamă pentru cele, care trăesc, ca sê treacă earăși granița primăvara. În zadar românii presînt certificate liberate dela autoritatea comunală greacă din fața locului, prin care se constată numărul oilor și caprelor prăpădite în cursul ernei. Funcționarii vamali sînt o statue în această privință la ochi și la urechi, care sînt de marmoră ori de bronz. Românii nu scapă, nu pot sê treacă granița până când nu plătesc tacsă vamală pentru vitele mîncate de lupi ori moarte.

Românii sînt pe cale de a alege și trâmite o deputațiune la Constantinopole spre a se plînge de neajunsurile ce pe nedrept li se fac în contra chiar stipulațiunii convențiunii turco grece, cu care s'a cedat Tesalia.

Eată acum și traducerea din textul grecesc a declarațiunii compuse de secretarul mitropoliei de Larisa (Tesalia) și dată preotului român din Samarina Ioan Dimitru ca so iscălească:

Prin prezentul înscris, subscris cu propria mea mână, afirm pe onoarea preoției mele, că subsemnatul preot Ioan Dimitru Samarinean, că din cauza slăbiciunii omenești și de neînțelegere, înșelat fiind de propaganda românescă, toate neorënduelile de rassă ce am făcut și am așfiat în contra mamei mele bisericii ortodocse elene, le abjur și le repudiez din tot sufletul, din tot cugetul și invoc martur al acestei declarațiuni și afirmări pe domnul și mântuitorul meu Isus Christos. Aflându-mă dar în deplină pocăință declar cu voce tare în fața lumii creștine ortodocse întregi, că lucrările propagandei române sînt curat scopuri politico-religioase, care urmăresc cu viclenie rătăcirea elenilor vlaho-foni (!) ai Pindului și ai Macedoniei spre a-i aduce sub o biserică eterodocsa și indirect sub o dinastie vecină. Deci aceste scopuri ale lor înțelegându-le bine acum în urmă, m'am lăpădat căindu-mă, și m'am unit earăși cu biserica și cu naționalitatea părinților mei, care este unica răsăriteana ortodocsa, al cărei sînt de acum înainte un membru nedespărțibil. Spre atestarea acestora și spre sincera încredințare, am depus prezentul act la biuroul santei Metropolii din Larisa. — Larisa 8 Decemvre 1882.

Veți de o prinde de cap! Publicul rîde de se ține de foale, scie Dumneșeu pentru ce, dară totdeauna este așa. Înjurăturile și bătăile sînt un spectacol delicios pentru mulțime; în decursul acestei veselii persoana dtale iasă de pe scenă cu un aer triumfător.

— Ei, sê resuflăm nițel; ah, așa-mi prinde de bine. Am și nevoie de resuflat, că am răgușit.

— De resuflat! o! nici decum! Operantele n'are sê resufla nici când. Trebuie sê ne grăbim și sê luăm alte persoane pentru scena următoare, și pentru-că publicul sê nu sê răcească în fața teatrului pustiu, trebuie sê tot vorbim, ca și cum actorii cei vechi sê mai disputau încă prin culise, sau ca și cum cei noi se apropie, întreținenduse de cele tocmai jucate.

— La dracu! dar este o muncă de cal, ce facem noi aci.

— Eu nu dic contrarul; dară nervii sê escită, și joci din ce în ce mai bine. Ei, domnule Goefle altă scenă! sê facem sê apară.

— Dar eu m'am săturat! Creși dta că eu voiesc sê arăt marionete?

— Eu am creșut că dta voiesci sê-mi ajuți, sê le arăt eu de seară!

— Eu sê mă espun publicului?

— Cine scie, că esci dta? Noi stabilim teatrul în dreptul unei uși, ce dă într'o odaie, unde nu in-

tră nimenea. O tapiserie te desparte de public. La necaz, te maschezi, ca sê nu te recunoască nimenea intrând și eșind prin coridoare.

— Adevărat nimenea nu mă vede, nimena nu scie, că sînt aici! dară glasul meu, pronunțiațiunea mea!... Toată lumea va dice, la primele mele cuvinte: „Audiți, acesta este dl Goefle!“ Ei bine ce efect frumos ar fi! Un bărbat în anii mei, care esercează o confesiune serioasă! Nu se poate, nici se nu mai gândim la de aceste.

— Pagubă, dta joci bine!

— Afi?

— De bună seamă, dta mi-ai fi făcut succes mare!

— Dară blăstematul meu de glas, pe care-l cunoasce toată lumea...

— Sînt o mie de feliuri ași schimba organul. Într'un sfert de ceas, o sê te învăț trei sau patru, mai mult ca cât ne trebuie de seară.

— Se cercăm. Dacă ași fi sigur că nimenea n'ar presupune nebunia mea! A! eată aci un instrument, a căruia întrebunțare o înțeleg; este un „pince-nez... Și asta o bagi în gură, o pui pe limbă sau sub ea.

— Ba nu, șise Cristian, aceste sînt proceduri proaste pentru Puffo. Dta esci prea inteligent ca sê ai nevoie de ele. Ascultă și mă imitează.

— În adevăr, șise dl Goefle după câteva încercări bine reușite, nu merge așa rău! Eu am jucat când eram tiner în comedii de casă, nu mai rău decăt altul, și am sciut bine cum am seșfac pe bătrnul fără dinți, pe vanitosul, pe pedantul, care și linge buzele după fiecare vorbă. Dar așa, dacă nu mă vei face sê vorbesc prea mult și sê-mi ostenesc gâtlejul eu îți făgăduiesc a-ți face replica în trei sau patru scene. Așa dar sê facem o repetiție a piesei. Care este? Unde este? Cum îi este numele?

— Așteaptă, așteaptă, domnule Goefle: eu am nisce piese care ajunge a le ceti odată, cu atâta mai mult, că piesa ce se representă, se găsește scrisă în litere mari și reasumată în puține cuvinte, totdeauna acățată înaintea ochilor nostri pe fața internă a teatrului; dară eu voiesc sê-ți fie piesa ce avem se jucăm împreună, plăcută și sê se potrivească cu fantasia dtale de improvisație, pentru aceea, eu voiesc, de-cumva esci de acord cu mine, se o facem noi înșine și îndată.

— Bine, o idee minunată! șise dl Goefle. Aid, sê ne așeșăm aici; fă loc pe masă. Ce sê fie subiectul?

— Ce voiesci dta.

— Biografia dtale, Cristiane, sau cel puțin unele părți din biografia dtale, așa precum mi-ai istorisit-o.

(Va urma.)

Scrisori din Italia.

Correspondența particulară a „TELEGRAFULUI”.

Cutremurul din Casamicciola

(Inchiziore.)

Neapoli, 31 Iulie dimineața.

La aceste cuvinte scumpe, eșite din pieptul apăsător al unui inginer, Sergardi cădu ca trăsnet în mijlocul ruinelor, perdu simțurile și își rupse un picior.

Revenit în sine după câte-va oare, Sergardi deveni bestie sălbatică; răgând ca leul rănit de moarte, respingând cu o ferocitate înspăimântătoare pe cei ce voiau să îl ridice de pe locul mormântului surorii sale și pe cei ce voiau să îl ajute în desgroparea ei, să aruncă din nou pe ruine și, ca o hienă, sgăria din nou pământul. Petrele dispăreau înaintea mânelor lui, groapa se adâncea sub ghiarele lui și... și sora sea, gentila Giulia Sergardi, moartă sub greutatea a trei metri de pământ și pietre, fu luată în brațe de acest frate legendar și oasele ei trosneau sub strânsarea brațelor lui și obrazul ei se roșia sub sărutările lui înfocate.

Încă o amenințare cătră ceruri a acestui modern titan, și Giulia Sergardi dispărea în brațele fratelui său, care fugea pe valea de desolațiune cu fața desfigurată — sau transfigurată — plin de sânge, cu pērul și piciorul rupt.

Tot la Picola Sentinela o umbră cu privirea îngrozitoare, o fantomă eșită din noaptea infernului cu hainele desfăcute, cu pērul despletit, a stat din momentul catastrofei, până a doua și la 7 oare seara scobind pământul cu degetele-i aristocratice.

— Nu, nul la o parte, voi oameni ai rēnūtaței! Eu singură voi scoate pe îngerul meu. Mănele voastre îl vor profana. Nepotul meu va trăi, pentru că eu voi eu.

Nu a fost posibil să o depărteze, nici să i ajute. Ca o tigroaică respingea și amenința pe ori cine.

Și, în timp de 24 de oare, singură, scoase de sub ruine pe iubitul său nepot; dar el era mort. Ea poate îl omorise, ea, Ducesa de Calabritto, care căduse în demență.

Dintre cei unsprezece, salvați de Sargardi, Luigino Servillo se asocia la opera salvatorului său; dar nu scoase de cât cadavre.

El scoase pe Marchisa Amorusi, al căreia bărbat este ca comandant de vapor de rebel în voiaj de instrucțiune în America: lângă dēna au găsit o scrisoare în care i se anunța curēnda întoarcere a bărbatului său. Tot Servillo a scos și pe Marchisa Laureati. Eri, voidnd să le îngroape pe amēdoauē, brațele și picioarele lor remaseră în mâinile soldaților; se desprinsēră de corp fiind într'o stare oribilă de putrefacțiune. În groapa lor s'a pus o sticlă cu două nume și o dată.

Inginerul Serafino Tarantini, salvatu ca prin miracol, auzi un strigăt de ajutor. Se apropiă și vēdu umērul și mâna plină de inele de briliante a unei femei eșind de sub ziduri. Ea ținea îmbrățășată pe bărbatul său, care dispăruse cu totul sub ruine.

— Lăsați-mē pe mine și salvați-o pe dēna! țicea el. Tarantini căuta să fi scoată din acele dărāmături, dar un mur cădu din nou și gemetele încetară cu deșāvārșire. Era o bogată familie egipteană.

Nu ași sfârși dacă ași continua cu aceste triste episo-uri. Voi povesti încă câte-va cazuri de desgropare, unde rezultatul a fost fericit, scoțēndu-se victimele vii.

Eram la Villa Barbieri — o villă imensă — dimpreună cu amicul meu marchizul Retez. El, fără a avea pe nimeni în Casamicciola, lucrează necontenit ca ultimul lucrător pentru salvarea victimelor. Era cu noi și un carabinier al cărui nume mi scapă.

Marchisul — acesta era îmetodul său — se pleacă pe ruine și cu gura lipită de pământ strigă:

— E cine-va aici? și, lipind apoi urechea, auzi o voce slăbită care răspundea cu un lung da.

Notați, că aceasta avu loc 48 oare după desastru.

În mai puțin de două oare fu scăpată în ruine o groapă de doi metri și înaintea ochilor noștri apēru soția... unui

amic al nostru, Schenardi, care atunci nu scia nimic aflându-se în Calabria.

Cine poate descrie bucuria sērmanei femei? Noi plângem!

Ea ne povesti, că cădu de la o înălțime de 6 metri și d'asupra ei se aședă o masă, ceea ce fu salvarea ei. Ea nu mai spera ca să fie salvată din cauza următoare:

„De patru ori, țise ea au trecut pe d'asupra mea, soldați întrebând dacă e cine-va sub ruine, și eu respondeam „pentru că auziam tot ce se vorbea d'asupra; dar nu a fost nici o dată auzită vocea mea slăbită de cantitatea de dermături ce m'apēsa. O dată, am auzit pe unul spunēnd „ofțierului numele celor cari stăteau la Villa Barbieri. Am auzit și numele meu și amu strigat mai tare: — sunt aici; sunt vie, salvați-mē! — dar n'am fost auzită, pentru că ei au plecat.”

Inchipuți-vē starea morală a sērmanelor ființe care vor fi stând încă vii sub ruine! E sfășietor, vē asigur.

La spitalul Misericordia au fost scoși vii doctorul Palma și trei copii.

La o casă țērānească au scos o bētrānă. D'abia salvată ea ținu următorul discurs:

— Sē vē dea Dumnețu sănētate, oameni buni. Dar scāpați și...

— Pe cine? întrebāră soldați grăbiți.

— Găina mea!

Bătrāna avea toată familia sub ruine, dar inebunise.

La o villă au scos o fată tinēră din înalta clasă. Ea se aruncă de gātul salvatorului său, un sergent de bersagieri, și începu a-l săruta. Îi dete inelul său de briliante, dar curēnd începu să plāngă de făcea milă... pentru că sergentul nu putea merge cu dēna la casa pārintească!...

La o altă villă, pentru a putea scoate o fată de 18 ani, au trebuit să i rupă rochia și cămașa care se ținea încă sub ziduri. Pudoarea fiind mai mare de cât iubirea de viață, fata se svārcolea plāngēnd și învelindu-și părțile descoperite.

Numērul celor scoși vii de sub ruine, dela o adâncime de 2-4 metri, se calculează la aproape o sută.

Mugur și doctorul Lungu au perdu toată rufăria, hainele și banii ce aveau. Acum stau la noi.

Pe mâne. Vasile Cristoforănu.

Varietăți.

* (Postal) Cu datul 16 August a. c. oficiul depostă din Mediaș s'a prefăcut în oficiu erarial, se împuternicesce de a comunica cu oficiile autorizate de postă în comunicarea aviselor postale și a ramburselor până la 500 fl., începând dela datul sus citat, asemenea se împuternicesce a primi și solvi avise postale comune până la 1000 fl., și cu poșta centrală din Budapesta și Viena până la 5000 fl.

Începēnd dela țina amintită epistolele și pachetele pe teritoriul orașului se vor imanuă adresaților prin servitori de postă.

Imanuarea epistolelor simple și recomandate, a corespondențelor, țipărituri de modele, a jurnalelor și a aviselor postale se face gratuit. Țiarele, care apar de mai multe ori pe septēmānă se estradau prenumărăniilor s'au plenipotențiaților lor gratuit. În cas de transportare acasă — la care se recere dechiarățiunea prenumărăntului — se solvesce de fie-care eșemplar 1/2 cr. care sumă trebuie anticipată cel puțin pe o lună.

Pentru pachete — dacă se ridică la postă se solvesce 2 cr., și dacă se duc la adresat 3 cr. Dacă pe lângă — „Frachtbrif,” vin mai multe pachete, tacsă de imanuare se solvesce numai odată. Dacă dorese cine-va se ridice dela postă în persoană epistolele și pachetele sosite pe numele său în persoană sau prin plenipotențiat, se deschide un pult însemnat cu numele lui, pentru care în rate anticipative se solvesce o competență de pult în sumă de 12 fl. pa an. Pentru pulturile deschise la jumētatea anului se va solvi numai restul pentru jumētatea de an.

* (Regele Carol, naș.) Cetim în „Resboiul W.”: Majestatea S'a Regele nostru a fost cu stăruiță rugat a primi să fie naș fiului principelui Wilhelm al Prusiei.

Ne putēnd să refuze, M. S. Regele va pleca Joi la Berlin, și preste vre o țece țile se va întoarce la Sinaia.

* (O invențiune). „Curierul B.” află, că inginerul Ant. S. Savu se ocupă cu o invențiune, care promite a face o mare revoluțiune în arta țiparului, D-lui a născocit o mașină care prin mijlocul curențului electric va putea țipări în timp mai scurt de o minută ori ce număr de eșemplare dela 100 până la câteva mii. Dorim domnului Savu succes în această născocire și l'indemnām se ea parte la eșposiția electrică din Viena.

* (Statistica confesiunilor religioase din toată lumea.) Pentru-ca să se vadă până la ce mēsură a făcut religiunea creștină cu toate secțele sale progrese în omenire în lungul period de 1850 de ani, statisticii europeni și misionarii s'au folosit de toate minunatele mijloace de comunicațiune întinse peste fața pământului, că pe lângă alte nenumērate informațiuni se adune și date statistice religioase pe cât se poate mai apropiate de adevēr, din toate cinci părți ale lumii și din câte insule sunt locuite. Așa după ce adunāră toate cifrele la câte au ajuns statisticii, aflāră mai întâiu, că pământul este locuit până acum de 1,443,000,000 sau una mie patru sute patru-țeci și trei milioane de oameni. Dintre acestia numai 672 milioane sânt monotheisti, care adecă cred întrun singur Dumnețu, ear, 816 milioane sânt poltheiști sau închinători de idoli.

După religiuni sau confesiuni religioase se numēră în toată lumea:

Catolici care țin la primatul Romei	212 milioane.
Protestanți de diverse confesiuni	124 „
Creștini orientali ortodocși	84 „
Israeliti	7 „
Mahomedani de două confesiuni	200 „
De religiunea Brahmină	163 „
Budhiști și Sintoști	423 „
Păgāni de diverse credințe	230 „

Din aceste cifre rezultă, că până acum numai 420 milioane de oameni au primit religiunea creștină cu confesiunile sale diverse, 200 milioane Alcoranul lui Mohamed, 7 milioane au pe a lui Moise și talmudul, apoi ceealaltă omenire până la suma enormă de 816 milioane este sau idolatră sau chiar până cu totul și sălbatică.

Loterie.

Marți 14 August 1883.

Brünn: 18 33 69 54 45

Bursa de Viena și Pesta.

Din 14 August n. 1883.

	Viena	B-pesta
Renta de anr ung. de 6%	119.50	119.75
Renta de anr ung. de 4%	88.90	88.80
Renta ung. de hārtie	87.25	87.15
mpamutul dramurilor de fer ung.	139.—	238.50
emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	91.80	91.75
emisiune de obligațiuni de stat dela drumul de fer orient. ung.	114.25	114.—
Ațiuni de bancă anstro-ung.	835.—	837.—
Ațiuni de bancă de credit ung.	350.—	301.75
Ațiuni de credit austr.	298.75	299.60
Argint	—	—
Scrisuri fonciari ale institutului „Albina”	—	100.—
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	99.50	99.75
Obligațiuni urbariale transilvane	99.25	97.50
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	99.—	98.—
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului	99.60	100.—
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	98.60	98.50
Obligațiuni urbariale temeșane de	99.—	99.25
Obligațiuni urb. temeș. clausulă sorțire	97.75	97.50
Obligațiuni ung. de rescumpărarea țecmei devin.	97.75	97.50
Sorți de regularea Tisei	109.90	110.—
Datorie de stat antristriacă în hārtie	78.35	79.—
Datorie de stat ausacă în argint	79.55	79.60
Galbin	5.66	5.66
Napoleon	9.49	9.49
100 marce nemțeci	58.35	58.35
London (pe polița de trei luni)	119.85	119.70

Nr. 273 prot. [467] 1—3

CONCURS.

Pentru întregirea postului de învățătoriu de clasa a II dela scoala română gr. or. din Cernatul Săcelilor, protopresbiteratul I. al Brașovului, se escrie concurs cu termin până la 26 August a. c. st. v.

Emolumentele împreună cu acest post sânt 250 fl. v. a. cu prospect de a se ameliora după un an la 300 fl.

Dela concurenți se cere a legitima, că au absolvat cel puțin 4 clase gimnasiale și că au depus esamenul de calificațiune învățătoresc.

Petițiunile instruate cu menționatele documente au a se așterne până

la terminul indicat prea on. domn protopresbiter Iosif Barac în Brașov.

Cernatu în 28 Iulie 1883.

În conțelegere cu dl protopresbiter respectiv.

Comitetul parochial

George Urdea m. p.

Nr. 158. prot. [468] 1—3

CONCURS.

Spre întregirea stațiunei de învățătoriu la scoala populară gr. or. română din Iclandul mare, protopresbiteratul M. Oșorheiului se escrie concurs cu terminul până la 31 August a. c. st. v.

Emolumentele sânt: 200 fl sala-

riu anual, solvit în rate trilonari, cuartir natural și grădină de legume.

Cererele instruite conform pre-crisiselor din vigoare sânt a se așterne la oficiul protopresbiterat al tractului M. Oșorheiului.

Sibiui, 24 Iulie 1883.

În conțelegere cu oficiul protopresbiterat.

Comitetul parochial gr. or. din Iclandul mare.

Nr. 3076 1883

[469] 1—3

Publicațiune.

Spre a se putē face lucrările de pregătire în afacerea comasării și a segregării pășunatului și a pădurilor din Paloș și în

special pentru alegerea ingineriului și pregătirea preliminarului de spese, se pune ții de pertractare pe 27 Septēmbre, 1883 la 3 oare după ameză și pentru ascultarea martorilor și oculata judecătorească și a esperților pentru segregarea pășunatului și a pădurilor, conform decisiunei tribunalului de sub Nr. 2351: 1883 se pune ții de pertractare pe 29 Septēmbre 1883. 8 oare înainte de ameză la țafa locului în Paloș în locuina țudelui comunal, la care se citează toți cei interesați, că neprezentarea lor nu va împedeca pertractarea, nici ascultarea martorilor și oculata judecătorească și a esperților.

În numele tribunalului.

Elisabetopolu, 6 August 1883.

Káplány Géza m. p.,
jude de tribunal esmis.